

PHẦN XX

Phong cho xe dừng trước cổng ngôi biệt thự. Anh hơi ngạc nhiên khi nhận được lời mời đến đây. Ông Hưng là đối tác rất quan trọng với công ty ba anh, và Phong đang rất cố gắng để thuyết phục ông hợp tác với mình. Hôm nay, nhận được lời mời tại gia đình ông, Phong thật sự ngạc nhiên nhưng không thể không tới. Phong đưa tay bấm chuông và được người làm đưa vào phòng khách. Trong phòng là một phụ nữ, Phong bỗng thấy rất quen nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Người phụ nữ khẽ cười nhìn anh:

- Con ngồi đi!

Phong gật đầu, anh lờ mờ cảm nhận được sự thân thiết giữa anh và người phụ nữ này qua cách xưng hô thân mật của bà.

- Không nhớ dì, đúng không?

Phong khẽ cười:

- Xin lỗi, thật sự là tôi không nhớ nổi.

Người phụ nữ bật cười:

- Đúng là cách xưng hô của nhà doanh nghiệp, dám xưng tôi với dì nữa à?

Phong nhú mày cố nhớ nhưng đành chịu, cuối cùng anh quyết định nói thẳng:

- Không biết lý do bà hẹn tôi đến đây là gì? Tôi nghĩ mình cần biết điều đó.

Người phụ nữ nhìn Phong hơi lâu rồi khẽ chớp mắt như xúc động:

- Con đã trưởng thành và bản lĩnh lắm. Dì nghe nói về con rất nhiều nhưng không ngờ đó lại là con của Tâm Hà.

Phong hơi dao động khi nghe nhắc đến mẹ mình. Anh nhìn đăm đăm người phụ nữ trước mặt:

- Dì là bạn của mẹ cháu?

Bà gật đầu:

- Lúc nhỏ, mẹ cháu hay dắt cháu đến nhà dì chơi, dù không nhớ dì nhưng cháu vẫn nhớ mẹ cháu có người bạn thân tên Vân chứ?

Phong bàng hoàng nhìn bà, anh hơi xúc động khi thấy mắt bà long lanh. Có lẽ lúc đó anh còn nhỏ quá nên không nhớ nổi gương mặt của bà nhưng những kỷ niệm về tuổi thơ thì làm sao anh quên được, anh còn nhớ mẹ hay đến nhà bà chơi và anh rất thân với hai người con gái của dì Vân.

- Không thể trách con được, gần 20 năm rồi còn gì kể từ ngày Tâm Hà mất, phải không?

- Con xin lỗi.

Bà khẽ cười:

- Khờ quá, dì hẹn con đến đây chỉ muốn giúp con thôi và muốn xem con bây giờ ra sao.

Nói rồi bà khẽ nhướn mặt nhìn Phong:

- Dì sẽ thuyết phục chú Hưng cộng tác với con. Yên tâm đi!

- Cảm ơn dì.

- Thời gian đầu sẽ rất khó khăn nhưng dì tin con sẽ vượt qua được.

Phong không ngờ anh vẫn còn may mắn đến vậy. Rồi như chợt nhớ ra, Phong hỏi:

- Bé Phúc và Bình đâu dì?

Bà Vân bật cười:

- Không nhớ dì mà nhớ hai đứa con gái của dì à?

Phong khẽ cười:

- Con dám chắc khi gặp con thì hai cô bé cũng sẽ không nhận ra.

Bà Vân gật đầu:

- Có lẽ vậy, Lam Phúc thì mới du học về khoảng vài tháng nay.

- Cô ấy học gì hả dì?

- Quản trị kinh doanh.

Phong khẽ cười:

- Con còn nhớ cô bé rất nghịch, còn Lam Bình thì rất hiền.

Bà Vân khẽ thở dài, không giấu được nỗi buồn:

- Lúc Tâm Hà mất, dì cũng chẳng gặp được mặt lần cuối.

Phong im lặng, anh tôn trọng nỗi buồn của bà đối với người bạn thân, mà người đó lại chính là mẹ mình, điều đó làm anh cảm động.

Phong ra về mà trong lòng vẫn cảm thấy bồi hồi kính mến người bạn thân của mẹ mình. Gặp được bà làm anh thấy trong lòng có một chút ấm áp như được an ủi khi có một tình cảm nâng đỡ mình trong lúc này.

Kể từ ngày đó, ông Hưng đã giúp đỡ công ty anh rất nhiều, điều ấy làm Phong cảm phục và mang ơn dì Vân sâu nặng hơn.

Chiều nay Phong về hơi sớm, anh lái xe thẳng đến nhà ông Hưng vì lúc trưa anh nhận được điện của dì Vân bảo đến nhà dùng cơm với gia đình. Người ra mở cổng cho là bà vú:

- Ông bà chủ bảo cậu đợi một chút, họ sẽ về liền.

Phong khẽ cười gật đầu.

- Cậu là Lâm Phong à? Vú không ngờ cháu lại lớn đến thế.

Phong mỉm cười:

- Con thật có lỗi khi không nhận ra người quen của mình.

Bà vú bật cười:

- Lúc đó con còn rất nhỏ không nhớ là đúng rồi, không ai trách con đâu.

Phong bước vào nhà, bà vú mang ra ly nước cam:

- Con bé Phúc đến giờ chưa về. Con ngồi đây nghe, vú đang bận dưới bếp.

Phong gật đầu, anh ngồi một lát rồi bước ra vườn, Phong khẽ buồn cười khi nhớ ngày xưa mình chạy loanh quanh với hai cô bé con dì Vân ở đây. Phong bước về cuối vườn, anh ngạc nhiên khi nhận ra cô bé ngồi trên ghế, tay đang thoăn thoắt trên giá vẽ. Phong đứng yên nhìn, hình như vẫn không cảm nhận được người bên cạnh, cô gái vẫn thân nhiên với công việc của mình. Phong nhú mày cố đoán cô là Lam Phúc hay Lam Bình nhưng đành chịu, Cuối cùng, cô gái cũng quay lại, nét sững sờ hiện lên trong mắt cô. Phong khẽ cười bước đến:

- Em là Lam Bình hay Lam Phúc?

Cô gái không trả lời mà bối rối hỏi lại anh:

- Anh là ai?

Phong đứng dựa vào thân cây, nghiêng đầu nhìn cô, bây giờ khi đã quan sát kỹ thì Phong đoán chắc đây là Lam Bình. Cô có nét đẹp rất dịu dàng còn đôi mắt thì buồn vơi vơi. Một nét đẹp mong manh dễ làm người ta xao lòng.

- Em là Lam Bình, đúng không?

Cô gái tròn mắt nhìn anh rồi khẽ quay đi:

- Anh là bạn Lam Phúc hả? Xin lỗi tôi phải vào trong, anh ở đây đợi Phúc nhé, nó sắp về rồi đó.

Nói rồi cô đưa tay lăn bánh xe, đến giờ Phong mới để ý, anh bàng hoàng đến sững sờ khi thấy hình ảnh trước mắt, anh chợt nắm xe cô lại:

- Khoan đã Lam Bình!

Cô quay lại nhìn anh, Phong vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra với em vậy?

Lam Bình đưa mắt nhìn anh, đôi mắt buồn nhưng không giấu vẻ ngạc nhiên về thái độ của anh. Phong nhìn cô rồi khẽ giọng:

- Có lẽ em không nhận ra anh. Nhưng em còn nhớ anh Lâm Phong lúc nhỏ chứ?

Lam Bình chớp mắt, cô nhìn anh đăm đăm:

- Anh là anh Phong?

Phong gật đầu, đôi mắt Bình thoáng nét gì đó nhưng Phong vẫn nhận ra sự xúc động của cô:

- Lâu quá rồi, không ngờ em lại gặp anh thế này.

Phong nhìn cô khẽ cười:

- Anh cũng vậy. Lúc này khi nhìn em, anh đã biết em là Lam Bình.

- Sao anh đoán thế?

Phong nhướn mắt:

- Vì em là em, thế thôi.

Lam Bình khẽ cười, từ này giờ Phong mới thấy cô cười:

- Nếu Lam Phúc gặp anh, nó sẽ mừng lắm đấy. Em còn nhớ lúc nhỏ hai người rất thân nhau.

Phong phì cười:

- Lúc đó, em rất hiền chứ không nghịch ngợm như anh và Phúc. Điều đó làm cho anh nhận ra em ngay đấy.

Rồi Phong nhìn cô dịu dàng:

- Em học hội họa à?

- Dạ!

- Anh có thể xem không?

Lam Bình lắc đầu:

- Tranh em không có gì đẹp cả. Anh sẽ không thích đâu.

Phong nhìn cô, anh cảm nhận hình như Lam Bình sống rất khép kín.

- Nghe nói bác trai đã mất. Xin lỗi, đến giờ em mới chia buồn với anh.

- Khờ quá, nói thế không sợ anh giận sao?

Lam Bình nhìn anh rồi lại quay đi:

- Anh đã đến đây rồi phải không? Bao giờ vậy?

- Phong gật đầu:

- Tuần trước.

Lam Bình khẽ cười, nụ cười của cô cũng có vẻ gì đó buồn nao lòng. Phong nhìn đôi chân của Bình và không biết đã xảy ra chuyện gì với cô?

- Anh chưa gặp Phúc sao?

Phong khẽ cười:

- Lam Phúc hay đi chơi lắm à?

Lam Bình lắc đầu:

- Nó mới về nước nên bạn bè đến nhiều lắm. Chắc Phúc sắp về rồi đó.

Phong bước gần hơn về phía Lam Bình, anh ngồi xuống đối diện với cô rồi với tay ngắt cành hoa bên cạnh:

- Tặng em.

Lam Bình hơi bối rối về hành động của Phong, anh phì cười:

- Anh còn nhớ lúc nhỏ em rất thích hoa. Lần nào đến nhà, anh cũng thấy em đang tưới nước trong vườn.

Lam Bình chớp mắt:

- Cảm ơn anh!

Phong không nói gì, anh đưa mắt nhìn quanh cả một khu vườn hoa thật đẹp, chắc chắn Lam Bình đã chăm sóc chúng rất tốt. Phong xót xa cho cô, anh không ngờ Lam Bình lại tàn tật như vậy và anh thấy đau lòng khi thấy cuộc sống của cô càng khép kín hơn. Tiếng xe chạy rào rào trên sỏi, Phong nghĩ chắc là chú Hưng và dì Vân đã về. Anh quay qua Lam Bình:

- Anh đưa em vào nhé!

- Không cần đâu, em muốn ở lại đây thêm lát nữa.

Phong nhướng mắt:

- Không thể tiếp anh một bữa cơm sao?

Lam Bình nhìn anh:

- Em xin lỗi, anh vào đi đừng để mọi người chờ.

Phong nhìn cô im lìm, bỗng có tiếng chân đi ra, Phong quay lại nhìn và anh biết cô bé là Lam Phúc. Thật khác với Lam Bình, trông Phúc tươi tắn và rất hồn nhiên, hai chị em thật khác xa nhau. Lam Phúc nheo mắt nhìn Phong:

- Anh là Lâm Phong?

Phong gật đầu không trả lời. Lam Phúc nghiêng đầu nhìn:

- Nếu không nghe mẹ nói, chắc em sẽ không đoán được.

Phong khẽ cười:

- Anh cũng vậy, nếu gặp em nơi khác anh cũng chẳng nhận ra cô bé Phúc lóc chóc ngày xưa.

Lâm Phong bật cười, cô lườm Phong thật sắc:

- Không ngờ hình ảnh em để lại trong anh xấu đến thế.

Phong khoanh tay nhìn cô. Phúc quay qua Bình:

- Bình phải về phe em đây nhé, phải phạt anh Phong thôi.

Lam Bình mỉm cười, Phong chỉ đứng yên nhìn hai chị em, tự nhiên anh nhớ đến Hoàng My, cô cũng trạc bằng tuổi Phúc. Anh bỗng ao ước vô cùng được nhìn thấy My như Lam Phúc, Phong chợt nhận thấy đau đớn khi nghĩ rằng anh đã không mang lại cho cô vẻ vui tươi hồn nhiên đó, mà ngược lại Hoàng My phải gánh chịu những tổn thương rất nhiều từ khi làm vợ anh.

Tối, Lam Phúc tiễn anh ra cổng. Anh cảm thấy buồn cười khi đi bên cạnh cô bạn ngày xưa luôn nghịch ngợm cùng mình.

- Anh Phong đang nghĩ gì thế?

Phong quay qua nhìn Phúc:

- Em đoán xem:

Phúc nhún vai, cô lắc đầu:

- Em muốn anh nói hơn.

- Khôn nhỉ, anh đang nghĩ mình thật may mắn khi gặp lại gia đình em.

- Thật không?

Phong gật đầu, rồi như chợt nhớ, anh hỏi:

- Tại sao Lam Bình bị như thế?

Lam Phúc chớp mắt:

- Lúc nhỏ, chị người làm dắt chỉ đi chơi và bị tai nạn. Lam Bình đã không thể đi được nữa.

Phong thấy chạnh lòng:

- Không thể điều trị được sao?

- Ba mẹ em đã làm mọi cách nhưng không được. Lúc này khi gặp chị ấy với anh, em đã rất ngạc nhiên. Lam Bình không bao giờ nói chuyện với người lạ, anh là đặc biệt đây.

Phong trả lời đơn giản:

- Vì anh không phải là người lạ.

Lam Phúc bật cười:

- Có lẽ thế. Lần đầu tiên em thấy chị Bình vui đến vậy.

Phong dừng lại trước cổng:

- Em vào đi, anh về nhé!

Phúc vẫn đứng yên:

- Anh đang ở công ty hả?

Phong gật đầu.

- Anh cố lên nhé! Em sẽ luôn ủng hộ anh.

- Cảm ơn em!

Phong bước về phía xe, Phúc vẫn còn đứng đó, anh đưa tay chào cô rồi mới cho xe chạy đi!